Dosarul nr.: 5r-5668/2025
4-25130004-12-5r-10092025

HOTĂRÂRE
în numele Legii

13 mai 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
În componența:
Președintele ședinței, judecător Tatiana Bivol
Grefier Veronica Gabor
În prezența:
Contravenientului Silvia Rusu
În lisa agentului constatator Vadim Bodrug, din cadrul IP Centru

examinând în sediul instanței, în ședință de judecată publică, contestația depusă de către contravenientul Silvia Rusu împotriva deciziei de sancționare din 15.05.2025,

constată:

Prin decizia de sancționare din 15.05.2025, emisă de către agentul constatator Vadim Bodrug, din cadrul IP Centru, cet. Silvia Rusu a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art.47[1] alin. (1) Cod contravențional, fiindu-i aplicată o sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 750 unități convenționale, ceea ce constituie 37500 lei, pentru faptul că, la data de 20.10.2024, aflându-se în mun. Chișinău, sect. Centru, urmare a implementării de către organizația criminală ”*****” a unui mecanism de corupere electorală prin intermediul conturilor bancare dschise de Federația Rusă a primit pentru sine transferuri de bani în vederea votării candidaturii unui concurent electoral, precum și pentru opțiunea ”Nu” la referendum constituțional.

Nefiind de acord cu decizia de sancționare din 15.05.2025, contravenientul a contestat-o la data de 01.09.2025,.

În motivarea contestației, a invocat că, a aflat despre decizia contestată la data de 01.09.2025, prin intermediul unui lucrător bancar.

Susține că, nu recunoaște vina, or nu a comis fapta imputată, iar agentul constatator nu a acumulat probe în susținerea învinirii aduse.

Consider că, procesul-verbal cu privier la contravenție a fost întocmit cu neglijarea prevederilor art. 443 Cod contravențional.

Cauza contravențională de referință a fost repartizată în mod automat-aleatoriu, prinintermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, la 10.09.2025, judecătorului Judecătoriei Chișinău, Tatiana Bivol.

În cadrul ședinței judiciare, contravenientul Silvia Rusu a susținut integral contestația înaintată și a solicitat admiterea acesteia, pe motivele invocate.

Agentul constatator Vadim Bodrug, fiind citat legal despre data, locul şi ora examinării cauzei, prin intermediul oficiului poştal, precum şi prin informaţia plasată pe site-ul oficial al Judecătoriei Chişinău: https://ic.instante.iustice.md/ro/agenda-sedintelor, în şedinţa de judecată nu s-a prezentat, însă a depus o cerere de examinare a cauzei în lipsa sa.

Audiind contravenientul, studiind detaliat contestația, materialele cauzei contravenționale în raportcu circumstanțele de fapt și de drept relevante speței, instanța de judecată ajunge la concluzia privind necesitatea admiterii contestației, din următoarele considerente:

La caz, instanța de judecată a stabilit, prin decizia de sancționare din 15.05.2025, emisă de către agentul constatator Vadim Bodrug, din cadrul IP Centru, cet. Silvia Rusu a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art.47[1] alin. (1) Cod contravențional, fiindu-i aplicată o sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 750 unități convenționale, ceea ce constituie 37500 lei, pentru faptul că, la data de 20.10.2024, aflându-se în mun. Chișinău, sect. Centru, urmare a implementării de către organizația criminală ”*****” a unui mecanism de corupere electorală prin intermediul conturilor bancare dschise de Federația Rusă a primit pentru sine transferuri de bani în vederea votării candidaturii unui concurent electoral, precum și pentru opțiunea ”Nu” la referendum constituțional.

În conformitate cu art. 448 alin. (1) Cod contravențional, *”(1) Contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art. 447[1] alin. (8).(2) În cazul omiterii termenului prevăzut la alin. (2) din motive întemeiate, dar nu mai tîrziu de 15 zile de la data începerii executării sancţiunii sau a perceperii despăgubirii materiale, persoana faţă de care a fost emisă decizia poate fi repusă în termen, la cerere, de către instanţa de judecată competentă să examineze contestaţia*”.

Instanța remarcă că, decizia de sancționare din 15.05.2025 a fost emisă în lipsa contravenientului, fapt ce se confirmă prin mențiunea agentului constatator și semnătura martorului asistent.

Mai mult, instanța remarcă că, fiind remisă în adresa contravenientului decizia de sancționare din 15.05.2025, ultima a fost restituită cu mențiunea ”nereclamant”.

Totodată, prin contestația înaintată, contravenientul a invocat că, a aflat despre decizia contestată doar la data de 01.09.2025, însăși contestația fiind depusă la aceeași dată.

Astfel, reieșind din faptul că, argumentele contravenientului nu au fost combătute prin careva pobe, instanța apreciază contestația ca fiind depusă în termen.

Conform art. 442 al Codului contravenţional,*procesul – verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.*

Instanţa reiterează faptul că, prezumția de legalitate a procesului-verbal cu privire la contravenție, a fost supusă atenției Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Anghel contra României din 04 octombrie 2007), cauză în care Curtea, prin hotărârea din data de 4 octombrie 2007, își exprimă în mod foarte clar punctul de vedere cu privire la acest aspect.

Instanța reține că, Legea contravențională prevede redactarea procesului verbal cu privire la contravenție într-o anumită forma „ad validitatem”, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit. În acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute la art. 443 al Codului contravențional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție.

Respectiv, analizând actului de sancționare sub aspectul legalității sale, instanța va cerceta dacă în cauza sunt întrunite cerințele de formă ale procesului-verbal de contravenție contestat, așa cum sunt impuse în mod imperativ de dispozițiilor art. 443 al Codului contravențional, referitoare la mențiunile obligatorii ce trebuie prevăzute sub sancțiunea nulității.

Sub aspectul legalității procesului-verbal, instanța de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță pentru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art. 5 și 7 Cod contravențional.

Astfel, cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerinţele prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii absolute, instanţa constată că dispoziţiile legale în materie au fost respectate. Mai mult, procesul-verbal cuprinde toate elementele necesare şi menţiunile prevăzute de art. 443 din Codul contravenţional, iar argumentele contravenientului în sensul dat sunt declarative și se combat prin conținutul procesului-verbal întocmit. Așa fiind, procesul-verbal cu privire la contravenţie

cuprinde toate menţiunile obligatorii prevăzute de legea contravenţională sub sancţiunea nulităţii absolute şi nefiind afectat de alte vicii de natură să ducă la anularea sa.

Conform art. 21 din Constituţie, ”*orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată pînă cînd vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanţiile necesare apărării sale*”.

Conform art. 5 alin 1 Cod Contravenţional „*nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvîrşirea unei contravenţii, nici supus sancţiunii contravenţionale decît în conformitate cu legea contravenţională*”.

Conform art. 7 Cod contravenţional, ”*Persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod*”.

Conform art. 10 Cod Contravenţional „*Constituie contravenţie fapta - acţiunea sau inacţiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrsită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională*”.

Totodată, conform art. 381 alin. (4) din Codul contravențional, ”*Autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante*”.

Conform art. 440 alin.(1) Cod Contravențional, ”*Constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesuluiverbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare*”.

Conform art. 442 alin. (1) Cod Contravențional, ”*Procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui*”.

Procesului contravenţional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului deprocedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cuexcepţiile prevăzute de prezentul cod.

Din perspectiva Convenției Europene a Drepturilor Omului, faptelecontravenționale se pot încadra în sfera cauzelor penale. Astfel, în materiecontravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale,printre care și prezumția nevinovăției, prevăzute de art. 6§2 din Convenție.

Potrivit art.47[1] alin.(1) Cod contraventional, constituie contravenție săvîrșireaurmătoarelor fapte: ”*Coruperea electorala pasivă, pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune*”, care se sancţionează cuamendă de la 500 la 750 de unităţi convenţionale.

Astfel, cu referire la componența contravenției de corupere electorală incriminate contravenientului în baza art. 47[1] alin.(1) Cod contraventional, instanța notează.

Descrierea componenței de contravenții privind coruperea electorală pornește de laidentificarea scopului care servește drept premisă pentru săvârșirea acesteia.

Scopul faptei prejudiciabile este determinarea alegătorului sau susținătorului să îșiexercite sau să nu își exercite drepturile electorale în cadrul alegerilor, inclusiv celeregionale.

Modalitatea de exercitare a dreptului de vot este reglementată de legislațiaelectorală.

Astfel, scopul trebuie să-l determine pe alegător să-și dea votul său în cadrulalegerilor sau referendumului, deci să realizeze anumite acțiuni.

Corupţia electorală este o formă a corupţiei în activitatea politică. La rândul său,coruperea alegătorilor reprezintă o formă a corupţiei electorale.

Obiectul juridic generic al coruperii alegătorilor îl constituie relaţiile sociale cuprivire la realizarea drepturilor constituţionale ale cetăţenilor.

Obiectul juridic special al coruperii alegătorilor îl constituie relaţiile sociale cuprivire la realizarea, în conformitate cu art.38 din Constituţie, a dreptului de vot şi adreptului de a fi ales, sub aspectul libertăţii alegătorilor de a-şi forma o opinie fărăinfluenţe de natura oferirii sau dării de bani, bunuri, servicii ori de alte foloase în scopuldeterminării alegătorului să îşi exercite drepturile sale electorale într-un anumit mod încadrul alegerilor parlamentare, locale ori în cadrul referendumului.

Obiectul material al contravenției de corupere electorală este desemnat prinsintagma - ,,bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, care nu i se cuvin,,.

Prin ,,bunuri" se înţeleg bunurile, corporale sau incorporale, mobile ori imobile,tangibile sau intangibile, ori actele juridice sau documentele atestând proprietatea acestorbunuri sau drepturile referitoare la acestea.

,,Serviciile" reprezintă activităţile, altele decât cele din care rezultă produse,desfăşurate în scopul satisfacerii unor necesităţi ale alegătorului.

Prin ,,privilegii" se înţelege după caz: 1) scutirea alegătorului de obligaţii (cătrestat); 2) oferirea alegătorului de drepturi sau distincţii sociale care se acordă în situaţiispeciale.

În sensul aceleiași norme, prin ,,avantaje" trebuie de înţeles favorurile, scutirile deobligaţii sau alte foloase.

Avantajele sunt, în general, de natură economică sau financiară, însă pot avea şi uncaracter nepatrimonial.

O cerinţă obligatorie, care reiese implicit din dispoziţia art.47[1] alin.(1) Cod contravențional, esteca bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă să nu i se cuvină alegătorului.

Se are în vedere că bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, oferite saudate alegătorului, nu-i sunt legal datorate acestuia. În alţi termeni, este necesar ca, reieşind din reglementările normative în vigoare, alegătorul să nu fie îndreptăţit a acceptasau primi asemenea foloase.

De aici derivă o altă cerinţă: caracterul gratuit al banilor, al bunurilor, al serviciilorori al altor foloase, oferite sau date alegătorului. Cu alte cuvinte, alegătorul nu-i achităfăptuitorului valoarea respectivelor foloase. Cerinţa în cauză este stabilită de alin.(7)art.38 al Codului electoral: *concurenţilor electorali li se interzice să propună alegătorilor bani, cadouri, să distribuie fără plată bunuri materiale, inclusiv din ajutoarele umanitare sau din alte acţiuni de binefacere*.

Vinovația este unul din elementele constituite a unei contravenții, care urmeaza afi dovedită de agentul constatator, reieșind din prevederile art.7 Cod contraventional.

În cazul dat, instanța consideră că vinovăția lui Silvia Rusu n-a fostdovedită, deoarece la materialele cauzei nu sunt anexate probe pertinente și concludentece ar confirma faptul comiterii contravenției prevăzute de art.47[1] alin.(1) Cod contravențional.

În susținerea învinuirii aduse, de către agentul constatator au fost prezentate: copiile ordonanțelor din 08.10.2024, din 22.10.2024, din 11.12.2024, din 19.11.2024, copiile încheierilor din 22.10.2024, din 01.04.2025 cu mandatul judecătoresc corespunzător.

Instanța reiterează că, ordonanțele și încheierile, prezentate, prin sine nu constituie probe, ci acte procesuale, care servesc temei de acumulare a probelor.

Astfel, analizînd probatoriu acumulat şi prezentat în justificarea întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție, instanţa atestă că, agentul constatator în susţinerile sale nu s-a axat pe careva probe pertinente și concludente care ar demonstra fapta imputată contravenientului.

La fel, instanța de judecată reține că, conform art. 375 Cod contravențional, ”(1)*Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.* (2) *Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa.* (3) *Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional*”.

Instanţa reaminteşte că, în conformitate cu alin. (1) şi (2) art. 425 din Codulcontravenţional, ”*Probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.* (2) *În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză*”.

Astfel, reieșind din prevederile art.425 alin.(2) Cod contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţiepoate fi admis în calitate de probe doar în ansamblu cu alte probe.

Instanţa de judecată consideră că este esenţial în cauzele contravenţionale unde probele lipsesc sau sunt vagi şi indirecte, mai cu seamă de a verifica respectarea procedurii, a evalua dacă procesul-verbal are valoare probantă autonomă (şi în ce măsură) şi dacă prin procedura aplicată faţă de persoana contravenientului se protejează dreptul laun proces echitabil.

În materia coruperii electorale, esențial nu este exclusiv sprijinul unui candidat sau partid formalmente înscris în alegeri, ci existența unui beneficiu material oferit pentru a influența comportamentul electoral al unei persoane.

Jurisprudenţa naţională şi CEDO (ex. cauza Anghel contra României) impune că:

• Procesul-verbal are valoare de mijloc de probă, dar nu este suficient de unul singur pentru a proba fapta, mai ales dacă este contestat ferm.

• Dacă procesul-verbal este lipsit de susţinere probatorie (ex. fără martori, înregistrări, recunoaşteri, obiecte, circumstanţe clare etc.), atunci instanţa trebuie să dea câştig de cauză persoanei amendate.

În hotărârea pronunţată în cauza Salabiaku contra Franţei, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie, dar nu trebuie să depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării.

În această ordine de idei, interpretând art.425 alin.(2) și 442 alin.(1) ale Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție nu face dovada cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fiexaminat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus enunțate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat sau cel puţin – nu a prezentat instanţei de judecată probe verosimile întru susținerea acuzaţiei din actul de constatare și sancționării.

Cât priveşte valoarea procesului-verbal cu privire la contravenţie ca mijloc de probă, instanţa de judecată face următoarea remarcă: sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, forța probantă a proceselor verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem dedrept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța areobligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul (cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7septembrie 1999).

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art.443 din Codul contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Prin urmare, s-ar induce ideea că procesul-verbal cu privire la contravenţie este şi act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul, dar şi mijloc deprobă care serveşte la constatarea vinovăţiei persoanei, ceea ce este inadmisibil.

Instanţa de judecată remarcă faptul că, în ce priveşte procesul-verbal cu privire la contravenţie, este de înţeles că procesul-verbal cu privire la o anumită contravenţie nu poate servi prin sine probă a comiterii anume a aceleiaşi contravenţii. Procesul-verbal propriu-zis nu poate fi considerat ca probă, deoarece acesta „încununează” eforturile deadministrare şi apreciere a probelor. Chiar art.425 al Codului contravenţional stabileşte că „în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: „procesul-verbal cu privire la contravenţie...”.

În acest sens, în opinia instanţei, procesul-verbal cu privire la contravenţie reprezintă un mijloc prin care se identifică finalitatea procesului de administrare şi evaluare a probelor.

Totodată, în calitate de probă poate fi prezentat un alt proces-verbal cu privire la o altă contravenţie. Astfel, dacă o altă contravenţie comisă prin prisma actului final - procesul-verbal cu privire la contravenţie, confirmă o anumită împrejurare important pentru constatarea cauzei contravenţionale examinate, atunci acel proces-verbal cu privirela contravenţie ar putea servi drept probă a unui fapt deja constatat.

În atare condiţii, instanţa de judecată nu va considera însuşi procesul-verbal cu privire la contravenţie contestat, ca şi mijloc de probă în acelaşi proces, ci ca un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Implicit, instanţa de judecată nu se va referi la „valoarea probantă” a acestui act - procesul verbal cu privire la contravenţie.

Instanţa menţionează că fapta de la art.47[1] din Codul contravenţional este una gravă (cu caracter electoral şi social sensibil), deci trebuie dovedită temeinic - nu ajunge o simplă afirmaţie a agentului constatator.

Astfel, instanţa de judecată consideră că dacă o persoană contestă procesul-verbal emis în temeiul art.47[1] din Codul contravenţional şi nu există alte probe în afară de procesul-verbal (contestat de către contravenient), instanţa trebuie să admită contestaţia şi să anuleze sancţiunea. Or, se încalcă grav dreptul la un proces echitabil şi prezumţia de nevinovăţie.

În opinia instanţei de judecată, faptul că persoana ar putea fi implicată în comiterea faptei imputate, în condiţiile în care nu există dovezi clare despre data, suma sau beneficiul concret (bani extraşi, primiţi sau folosiţi), nu este suficient pentru a demonstra vinovăţia dincolo de orice îndoială rezonabilă, nici măcar în cadrul unei procedure contravenţionale.

Mai mult, revenind la pretinsele probe anexate, instanța reiterează că, la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar deriva din actele anexate și ar confirma în lipsa unui dubiu, că contravenientul a comis fapta imputată.

În opinia instanţei de judecată, legat de acuzaţia adusă contravenientului, se specifică că aceasta a primit mijloace.

Din conţinutul (textul) procesului-verbal cu privire la contravenţie nu este clar cum anume şi în care circumstanţe el a primit mijloace băneşti, or agentul constatator nu a prezentat careva probe în sensul dat.

Or, coruperea electorală (art.47[1] din Codul contravenţional) cere o acţiune concretă de primire, pretindere sau acceptare de mijloace băneşti, cu scopul determinat: influenţarea votului.

Fără aceste elemente dovedite - nu doar presupuse - nu se poate aplica sancţiunea.

În lipsa unor dovezi directe şi concludente, instanţa de judecată consideră că procesul-verbal nu întruneşte condiţiile de legalitate şi temeinicie factuală pentru sancţionare a persoanei, el neputând fi susţinut doar prin suspiciuni sau afirmaţii neprobate.

În orice caz, actele procesuale cum sunt ordonanţele anexate, nu constituie probe deoarece nu demonstrează nimic din ce se incriminează persoanei supusă răspunderii.

Tot astfel, nici copiile încheierilor anexate la proces, nu constituie în sine probă ci instrumente de acumulare a probelor (mijloace de probă).

Aceasta deoarece proba este conţinutul/informaţia care demonstrează o stare de fapt, iar mijlocul de probă este instrumentul prin intermediul căruia se administrează acea probă.

Altfel spus, actele de referinţă, pot fi invocate doar în demonstrarea legalităţii administrării de probe dar nu pot constitui probe în sine.

De aceea, aceste documente (ordonanța/încheierea), instanţa de judecată nu le consideră şi nici nu le acceptă în calitate de probe.

În consecinţă, instanţa de judecată atestă caracterul vag al celor constatate de agentul constatator şi acuzaţiilor formulate faţă de persoana contravenientului în raport cuinsuficienţa şi inadmisibilitatea probelor invocate de agentul constatator dar şi caracterul vicios al procedurii contravenţionale desfăşurată, prin nerespectarea drepturilor participanţilor la proces, mai exact – a drepturilor şi intereselor contravenientului.

Examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenţiei imputate.

La caz, avînd în vedere lipsa unui ansamblu probatoriu suficient pertinent concludent şi util pentru constatarea faptei de corupere electorală pasivă, instanţa de judecată este în imposibilitate de a determina caracterul veridic al contravenţiei imputate contravenientului.

Alte probe în susținerea învinuirii, instanța n-a stabilit.

În contextul celor expuse, instanța constată că versiunea înaintată de contravenientul Silvia Rusu referitor la nevinovăția sa, nu a fost combătută de careva probe pertinente și concludente probele prezentate de agentul constatator.

În situaţia dată nu este dovedit faptul că cet. Silvia Rusu a săvîrșit fapta contravenţională prevăzută de art.47[1] alin. (1) Cod contravențional.

Totodată, potrivit practicii CEDO (hotărîrea pronunțată în cauza Salabiaku c.Franței și cauza Anghel c. României) Curtea a statuat și faptul că, prezumțiile de fapt și de drept sunt recunoscute în toate sistemele juridice, fiind permisă utilizarea acestora și în materia contravențională pentru dovedirea vinovăției făptuitorului, cu respectarea unor limite rezonabile, ținînd cont de gravitatea mizei și prevăzînd drepturile apărării. Prin urmare, prezumția de nevinovăție afaptelor constatate de

agent și consemnate în procesul-verbal cu privire la contravenție nu are un caracter absolut, prezumția de veridicitate putînd opera pînă la limita la care prin aplicarea ei nu s-ar ajunge în situația ca persoana învinuită de săvîrșirea faptei să fie pusă în imposibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal. Deci, în lipsa unor mijloace de probă care să confirme situația de fapt reținută în procesul-verbal cu privire la contravenție, nu poate fi aplicată prezumția de temeinicie a procesului-verbal cu privire la contravenție.

La fel instanța reține că, în cauza (Ozturk vs. Germania) și cauza (Anghel vs.României) Curtea a statuat că, mențiunile agentului constatator înserate în procesul-verbal cu privire la contravenție nu constituie prin sine o probă, ci dimpotrivă, acestuia îi revine sarcina de a dovedi temeinicia și legalitatea procesului-verbal.

Astfel, în măsura în care procesul-verbal cu privire la contravenție nu este susţinutde dovezile în baza cărora s-a întocmit, iar contravenientul respinge învinuirile aduse, nu se mai poate susţine temeinicia procesului verbal cu privire la contravenție și deciziei fără a se încălca prezumţia de nevinovăţie instituită de art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului. Or, potrivit practicii CEDO în cauze referitoare la contravenţii sunt aplicabile prevederile art. 6 din CEDO, cu toate garanţiile conferite de acesta, contravenientul beneficiind de prezumţia de nevinovăţie (cauza Anghel c. României), sarcina probei revenind organului constatator, cu respectarea în acest mod a principiuluiegalităţii armelor.

Totodată, potrivit practicii CEDO (cauza Ziliberberg contra Moldovei), la examinarea cauzei administrative urmează să fie respectate toate exigențele ce derivă dinprevederile art.6 al CEDO, în special dreptul la apărare, dreptul de a prezenta probe, dreptul la o hotărîre motivată din partea organului care s-a expus asupra cazului etc.

Cu respectarea principiilor prezumţiei de nevinovăţie şi a egalităţii armelor impusede exigenţele art. 6 din CEDO, precum şi a principiilor contradictorialităţii şi al dreptului la apărare, s-a dat posibilitate ambelor părţi de a propune probe instanţei.

În acest sens instanța constată că, agentului constatator i-a fost acordată posibilitatea de a prezenta probele care au stat la baza întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție, însă acesta și-a neglijat atribuțiile de serviciu și prevederile legale de a prezenta probe și a le susține în fața instanței.

În acest sens instanța reține că, din conținutul contestației depuse rezultă că contravenientul nu-și recunoaște vina, menționînd că nu a comis fapta incriminată, iar agentul constatator nu a prezentat instanței careva probe admisibile, concludente și pertinente în corespundere cu prevederile art. 425 Cod contravențional, ce ar susține faptele constatate în proces verbal cu privire la contravenție, cît și decizie, iar în aceste împrejurări instanţa are dubii rezonabile cu

privire la temeinicia învinuirii aduse, or, procesul verbal cu privire la contravenție nu este susținut de careva probe, iar constatările agentului constatator înserate în proces-verbal contravențional nu au un caracter absolut și nu sunt suficiente pentru a fi puse la baza învinuirii aduse contravenientului, în situația în care aceste constatări nu sunt susținute de careva alte probe, or, în caz contrar se va încălca dreptul contravenientului la apărare, la un process echitabil, iar toate acestea crează dubii rezonabile în ceea ce priveşte temeinicia vinovăţiei aduse contravenientului, dubii de care profită aceasta.

Conform art.461 Cod contravenţional, ”*în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art.441 sau 445 alin.(1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional*”.

Conform art. 441 alin.(1) lit.a) Cod contravenţional, ”*procesul contravenţional pornit încetează dacă nu există faptul contravenţiei*”.

Astfel, raportînd normele materiale și procesuale menționate mai sus şi avînd învedere prezumţia de nevinovăţie de care se bucură contravenientul potrivit legislaţiei naţionale şi internaţionale, prezumţie care poate fi răsturnată doar prin probe pertinente, instanţa a reţinut că contravenientul nu se face vinovat de săvîrşirea contravenţiei imputate, din care considerente instanța de judecată consideră necesar de a admite contestația depusă de Silvia Rusu și a înceta procesul contravenţional pornit în baza art.47[1] alin.(1) Cod contravenţional, stabilind circumstanță care înlătură procesul contravențional, conform art. 441 alin.(1), lit.a) Cod Contravențional, din lipsa faptului contravenţiei.

În baza celor expuse, conducându-se de prevederile art. 394-395, 441 alin.(1),lit. a), 448, 452-464 Cod Contravențional, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ș T E:

Contestaţia depusă de către Silvia Rusu împotriva deciziei de sancționare din 15.05.2025, se admite.

Se anulează decizia de sancționare din 15.05.2025, emisă de către agentul constatator Vadim Bodrug, din cadrul IP Centru, în privința cet. Silvia Rusu în baza art.47[1] alin. (1) Cod contravențional și se încetează procesul contravențional, din lipsa faptului contravenției.

Hotărârea este cu drept de recurs la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile de lacomunicare, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Preşedintele şedinţei,
Judecător Tatiana Bivol